
Lovec myšlenek

Jestli se něčemu podařilo, že Moorlock Hall vypadal ještě hůř než normálně, byl to déšť. K tomuto závěru dospěl Owen Barrowman, jakmile vyjel na kopeček, nad nímž se ploužily nízké olověné mraky, a otevřel se mu výhled na ponuru budovu. Zatoužil, aby stěrače jeho vozu dokázaly smáznout celý ten barák a všechno pomyšlení na něj, aby se probudil a zjistil, že šlo jen o zlý sen. Jenže to se nestalo. Žil v reálném světě, avšak během posledních několika měsíců se tenhle svět změnil tak, že ho sotva poznával. Obrátil se proti němu, i lidé se obrátili proti němu. Kdo? Všichni. Jeho šéfová, která ho obviňuje, že se změnil, zatímco se změnila ona, zřejmě vlivem touhy po penězích na něco, čemu začala říkat *její* výzkum. Kristepane! Kolegové, které považoval za přátele, se mu stále víc vzdalují, protože se přiklonili na stranu toho, kdo dával peníze a mohl jim tak nabídnout bezpečí, ať to byl kdokoli.

Dokonce i jeho žena na něho útočí neustálými otázkami, co vlastně dělá, a stěžuje si, kolik času po večerech věnuje své práci. Panebože, tolik se přiblížil dosažení velkého objevu, a ona chce pořád dokola mluvit o tom ztraceném dítěti, které neplánovali, a o pitomé barvě dětského pokoje. Nebylo by to prý přece jen snazší, kdyby znali pohlaví dítěte ještě před jeho narozením? Nějaký dětský pokoj mu byl ukradený a pohlaví toho haranta jakbysmet. Musel myslet na jiné věci. Proč mu nikdo nenabídne pomoc a místo toho pořád slyší jen samou kritiku? Odpověď na otázku, jestli tuhle záhadu někdy vyřeší, bude muset počkat. Teď je čas na další sezení s Malcolmem Lawlerem.

Barrowman omezil rozhovory s Grovesem na minimum, i když cítil povinnost varovat ho před blížící se inspekcí, o které mu pověděl Steven Dunbar. „Myslel jsem, že tohle místo má zůstat utajeno.“

„To my taky,“ přikývl Groves. „Proto bychom neměli podléhat žádným inspekcím a podobným věcem. Vždyť oficiálně neexistujeme.“

„Doufejme, že to bude jen formalita.“

Groves mu věnoval typický pokřivený úsměv, ale dál to nekomentoval.

Lawler pozoroval Barrowmana, jak si sedá a vytahuje z tašky notebook. Když tašku zavřel, Lawler se zeptal: „Tak kam se to dostalo?“

„Kam se dostalo co?“

„Ten elixír, který vynalézáte, po kterém se ze mě stane jeden z obyčejných chlápků. Slušná lidská bytost, opora společnosti, člen golfového klubu s křeslem u kulatého stolu a všeobecně dobrý a spolehlivý člověk.“

„Obávám se, že nás čeká ještě kus cesty,“ odpověděl Barrowman skrz zaťaté zuby, ale přesto se pousmál. „Rozhodně se ale blížíme...“

„Zklamal jste mě, doktore. Neříkal jste posledně, že jste identifikoval určité zajímavé rozdíly v enzymech?“

„To ano, ale tyhle věci potřebují čas, všechno je nutné důkladně zkontrolovat a prověřit.“

„Aha, chápu. Takže jste udělal takový ten objev, o kterém vy odborníci říkáte: *Doufejme, že nás to do pěti, nejdéle do deseti let přivede bla bla bla... k léku na rakovinu... pokrytí spotřeby energie jadernou fúzí... transmutací olova ve zlato...*“

„Dělám, co je v mých silách.“

„A co ode mě vaše síly budou chtít dneska?“

„Rád bych, abyste mi prodal sám sebe.“

„O čem to mluvíte?“

„Představte si, že jste na pohovoru týkajícím se vysokého řídicího místa v mezinárodní společnosti. Chtěl bych, abyste mi o sobě řekl úplně všechno, představil se mi v nejlepším možném světle, zdůraznil své kladné stránky, vyzdvihl své dovednosti a schopnosti. Uděláte to?“

„Ne.“

Barrowmana tím zklamal. Nepochyboval, že se Lawler dychtivě chopí možnosti se předvést. „Proč ne?“

„Když jsme spolu mluvili naposledy, tak jsem vám pověděl všechno o sobě i o tom, co se mi honí hlavou... jak jste to sám vyjádřil.“

Barrowman musel polknout, když se mu v hlavě vynořily strašné vzpomínky. „Pamatuji si na to.“

„No a teď chci já vědět, co se děje ve vaší hlavě. To by bylo jen spravedlivé, ne?“

„A co přesně byste chtěl vědět?“

„Jste ženatý.“ Lawler upřel pohled na snubní prsten na Barrowmanově prstě. „Jaká je? Řekněte mi... všechno... o ní.“

Na Barrowmana okamžitě padla tíseň. Naplnila ho úzkost, jak se mu to stávalo při sezeních s Lawlerem velmi často. Zločinec na něho dál upíral pohled.

„To přece vůbec výzkumu nepomůže,“ pokusil se Barrowman o únik. „Jen tím oddalujete své členství v golfovém klubu.“

Vtípek se neujal.

„Jakpak se jmenuje?“ dožadoval se Lawler. Odsekával slova, jako by je zatloukal nýtovačkou.

„Lucy. Jmenuje se Lucy.“

„Lucy...“ opakoval Lawler. „Vida, jak vám to jde, a není na tom vůbec nic zlého, že?“

Ale ano, je, pomyslel si Barrowman. Když slyšel Lawlera vyslovit jméno své ženy, neměl z toho vůbec dobrý pocit.

„No tak mi povídejte o Lucy. Vypadá dobře? Má pěkné tělo? To jistě má... Řekněte, jaké věci si ráda obléká?“

Pomyšlení na to, že by se Lawler vzrušoval tím, co Lucy ráda nosí, Barrowmanem otřásl. Ten lotr po něm de facto chtěl, aby mu vlastní manželku popisoval jako nějaký pasák. „Oblečení,“ odsekl.

Lawler se usmál, protože vytušil Barrowmanovy myšlenky. „A co děti. Máte děti?“

Zavrtěl hlavou.

„A plánujete?“

„Jedno už je na cestě.“ *Kristepane, proč jsem to řekl?*

„Děťátko? No tohle...“ zavrněl Lawler a přešel do zpěvavého hlasu. „Owen a Lucy a dítě, to jsou tři... Vsadím se, že máte dům se zahradou, že?“ zeptal se s falešným nadšením.

„Byt.“

„Škoda, ale i tak... Máte ještě spoustu času.“

Jak v Barrowmanově nitru kypěla zlost, něco si náhle uvědomil. Lawler nejenže hraje vybranou roli, ale přijal i osobnostní rysy a manýry někoho, koho viděl v televizi, nějakého populárního moderátora, který bývá na obrazovce během dne. A počíná si přitom tak dobře, že to Owena přivedlo k nápadu. Odebíral Lawlerovi vzorky v situacích, kdy simuloval početné psychické poruchy; teď měl možnost získat vzorek ve stavu, kdy simuluje někoho, koho by společnost jistě považovala za normálního. Cítil v kostech, že tohle by znamenalo pořádný bonus, ale jeho já mu zároveň důrazně připomínalo, že z kontaktu s Lawlerem se mu dělá zle.

Věděl to už několik týdnů, ale nedokázal s tím skončit, protože Lawler byl zdrojem dat, která potřeboval k dosažení zásadního průlomu. Vnímal toho člověka jako genetickou obdobu Rosettské desky a chtěl být tím, kdo odhalí tajemství skryté v jejím kódu. Totiž... myslel si, že to je ten pravý důvod, ale přicházely chvíle, kdy cítil, že je ve hře ještě jiná síla, jež na něho působí, a nedokázal ji přesně určit. Nedostatek spánku, honba za naplněním žhavých ambicí, narůstající zášť k lidem v jeho okolí a neustálá nutnost přetvářky – to všechno hrálo svou úlohu v přiživování špatné nálady, netrpělivosti a vyhybavosti, ale na tom nesešlo, protože si neustále opakoval, že nakonec to všechno bude stát za to.

Ještě nedávno ho trápila nejistota ohledně budoucnosti, nedostatek prostředků a neustálá závislost na dobročinné pomoci od ostatních výzkumných týmů, a to mu sloužilo jako kouřová clona, aby ostatním v laboratoři při ohlašování dosažených výsledků odůvodnil, proč postupuje tak pomalu. Každý to bez řečí přijímal, protože zbývající lidé ze skupiny na tom byli podobně, což se při tak bídých podmínkách dalo čekat. V jeho případě však pravda vypadala jinak. Díky dosavadní popularitě se mu dařilo vyloučit pomoc od jiných laboratoří a získaná data si potají odnášel domů, kde je analyzoval, takže téměř dennodenně pracoval přes půlnoc. Lucy jeho vysvětlení zpočátku přijala – že totiž musí udržovat náskok před ostatními badateli ve svém oboru, protože za druhé místo nikdo žádnou medaili nedostane. Ale i ona začala pochybovat o skutečné povaze cíle, který její muž sleduje.

Barrowman obětoval předešlý pozdní večer tomu, že znovu procházel výsledky opakovaných testů Lawlerových vzorků. Když se ujistil, že nedošlo k žádné záměně, jevil se po opakovaných kontrolách zřejmé, že Lawler skutečně dokáže měnit svou biochemickou signaturu, aby napodobil takové

vzorce, jaké se podařilo zachytit u lidí s celou škálou duševních poruch. Pokud vzorek, který právě získal, ukáže, že také dovede předstírat normální osobnost... To by bylo opravdu něco!

Vzrušení však Barrowmana brzy opustilo a naopak se zachmuřil pod přívalem nejistoty. Pokud Lawler skutečně může navodit genetický stav normální osobnosti, proč to ještě neudělal? Proč se stal tím, čím je? Proč ksakru neprochází životem jako slušný člověk, nepřátelí se s jinými, nezamilovává se, nesměje se a nepláče? Z jakého důvodu by někdo mohl zvolit přehození přepínačů tak, že ze sebe udělá monstrum zcela zbavené soucitu a nacházející vrcholné potěšení v děsu, který umí vyvolat v jiných lidech, a slastně si libující v jejich mukách?

Barrowman se přinutil vytrhnout se ze zamyšlení. „Tak, pane Lawlere,“ řekl, „vy víte něco o mně, já vím něco o vás, takže myslím, že odebereme ten vzorek krve a pro dnešek skončíme.“

„Ale vždyt jsme teprve začali!“ protestoval Lawler. „Chci toho o Lucy vědět víc. Co dělá? Je také vědkyně? Možná trávíte večery tím, že společně odhalujete záhady genetického kódu, ne? Prostá čtyři písmenka... ATCG, základ všech živých věcí. Opravdu úžasné, že my ostatní ty pojmy dokonce ani nedokážeme pořádně vyslovit.“ Lawler se zasmál jako televizní moderátor, který svému hostovi maže med kolem úst.

Barrowman zaregistroval Lawlerovu povědomost o chemických stavebních prvcích DNA ve chvíli, kdy se rozhodl další hovor ukončit a přivolal ošetřovatele, aby mu pomohl odebrat vzorek krve. „Omlouvám se,“ řekl Lawlerovi, „ale večer probíhá na univerzitě seminář, na který jsem se přihlásil. Přednáší můj starý přítel z Edinburské univerzity.“

„Staří kamarádi z univerzity, co? Moc pěkné.“

„Neviděl jsem ho celou věčnost. Těším se, že ho zase potkám,“ přikývl Barrowman, jenž toužil uchovat rozhovor s Lawlerem v mezích nezávazného tlachání. Úzkostně doufal, že nedojde k žádnému prodlení s odběrem vzorku krve. Potřeboval v něm zachytit Lawlerův duševní stav příjemného chlapíka, nikoli vztekouna, do něhož by mohl rychle sklouznout.

Když vešel ošetřovatel, Barrowmana překvapilo, že není týž, který byl ve službě, když do Moorlock Hallu dorazil. „Kdepak je ošetřovatel Donovan?“ zeptal se.

„Nenapadlo ho, že budete končit tak brzy,“ odpověděl ošetřovatel, „a zašel si ještě do kuchyňky pro kafe. Já se jmenuji Clements... Alan.“

„Potřebuji panu Lawlerovi odebrat vzorek krve, Alane.“

„Jasně, jasně.“

Barrowman se odvrátil, aby z tašky vytáhl věci, které bude potřebovat: sterilní dvacetimililitrovou injekční stříkačku, dvě sterilní plastové ampule na krev, z nichž jedna obsahovala prostředek proti srážlivosti, zatímco druhá byla prázdná, aby se v ní krev rozdělila na sérum a sraženinu, a k tomu alkoholem nasycený tampon ke sterilizování místa odběru na Lawlerově paži. V případech potřeby používal kožené pouto ze židle jako provizorní škrtidlo.

Uvolnili Lawlerovi předloktí pravé ruky z úvazku a vyhrnuli mu rukáv, aby se dostali k loketní jamce. Clements mu přidržel ruku v klidu na područce křesílka. Owen očistil místo, kde se příhodně rýsovala vystouplá žíla, a zamumlal: „Myslím, že ani nebudeme potřebovat škrtidlo, tohle vypadá dobře.“ Zasadil jehlu do žíly a pomaličku natahoval patnáct mililitrů krve. „Výborně. Děkuji, pane Lawlere.“

Barrowman se otočil k vězni zády a vypustil krev ze stříkačky do ampulí, do každé polovinu. Když se obrátil zpátky, okamžitě si uvědomil, že na něho Lawler podivně civí. Připomnělo mu to dravce, který zkoumá, co to vlastně drží v drápech – vidí všechno, necítí však nic. Nějak podobně se Lawler choval, když se rozčílil nebo měl pocit, že se s ním nejedná natolik uctivě, jak si podle svého mínění zasloužil. Nebylo tak obtížné si domyslet zřejmý Lawlerův dojem, *že to měl být on, kdo rozhodne, kdy nastal čas ukončit hovor.*

Barrowman se zrovna chystal pronést nějakou konejšivou frází, když Lawler švihl paží a Clementse, který se chystal znovu zajistit kožené pouto, zasáhl přímo do obličeje. Náraz vychýlil ošetřovatele z rovnováhy, takže se svalil na podlahu a přitiskl si ruku k čelisti. Barrowman se dopustil chyby, protože pozoroval Clementse, místo aby si všiml Lawlera, a zaplatil za to. Lawler volnou pravou rukou bleskově chňapl po Owenovi, popadl ho za krk a stiskl mu dýchací trubici. Pak si ho stahoval dolů, až se ocitli tváří v tvář, zatímco vzadu se Clements neohrabaně pokoušel vstát.

„Strach. Cítím z tebe strach, doktore,“ šeptal Lawler. „Pach strachu... brzy se z něho stane absolutní, děsivá hrůza...“ Zločincovy prsty se na Barrowmanově hrdle sevřely ještě silněji. „Říkám ti, doktore, že jsi ztroskotanec. Prostě nevidíš věci vcelku. Hraješ podle jejich pravidel... vymyšlených hrstkou lidí, kteří drží ty ostatní v šachu. A přitom by mohlo být všechno jinak. Nechal ses zotročit tou svou Lucy, která ti porodí vřeštícího spratka.“

To je přece cesta akorát do prdele. Hrál jsi tu svou hru špatně, doktore. Copak to nechápeš? Musíš brát od života všechno, co chceš. Nesmlouvej, znič všechno a každého, kdo ti stojí v cestě. Musíš zamířit za vítězstvím, a ne se poslušně plazit.“

Barrowmanovi už před očima kroužily hvězdičky. Vynaložil téměř veškerou sílu, aby se zbavil Lawlerových prstů, ale ty držely jako svěrák, takže mohl jen sotva dýchat. Mozek mu napovídal, že se musí vyprostit – měl by píchnout Lawlera prsty do očí. Jenže ho drtila hrůza, že když pustí vězňovu ruku, vyrve mu hrtan z krku, a ta se ukázala být silnější. Pozbýval vědomí. Jen z dálky k němu dolehl výkřik „Co to kurva je?!“, který ze sebe vyrazil Nathan Donovan, který se vrátil, když dopil kávu.